

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2025. augusztus 21.
(csütörtök)

Szepesy László

50. AZ ÍTÉLETBEN VESZTESÉG, KRISZTUSBAN NYERESÉG

Énekek: 1, 282

Alapige: Ámós 8,7-10

„Megesküdött az Úr a Jákób büszkeségére: Soha el nem felejttem semmi cselekedetüket! Ne rendüljön-e meg emiatt a föld? És ne búsuljon-e annak minden lakosa?! Bizony felindul egészen, mint a folyam, és dagad és apad, mint Egyiptom folyója. És lesz azon a napon, azt mondja az Úr Isten: Lenyugtatom a napot délben, és besötétítem a földet fényes nappal. Ünnepeiteket búra változtatom, és minden dalotokat szomorú énekké! Gyászruhát borítok minden derékra, és kopaszságot minden fejre, és olyanná teszem, mint aki egyetlen fiát siratja; a vége pedig, mint a keserűség napja!”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, azért a kegyelemért, hogy keresel bennünket. Azért, hogy elküldted szent Fiadat, Jézus Krisztust, aki az életét adta értünk, hogy meghalva a bűnnek, Neked és Veled élhesünk. Köszönjük Neked a mai nap minden kegyelmét és áldását, amelyet Ő érdemelt ki. Köszönjük Neked, hogy akár munkában, akár pihenésben, akár egyedül, akár közösségben, megtapasztalhattuk a Te csodálatos munkádat, megőrző kegyelmedet, és mikor elbuktunk, bűnt követtünk is el, bűnbánatra Te indítottál, és a bocsánat kegyelmét Jézusért remélhettük és kaphattuk meg.

Köszönjük Neked, hogy testvéri közösségben együtt lehetünk most is, hiszen összehívtál, összegyűjtöttél bennünket, hogy együtt énekel, imádsággal, igédre figyeléssel is Téged imádjunk, magasztaljunk, mert arra méltó vagy. És köszönjük, hogy ez a Te akaratod, hogy meggyökerezzünk Tebened, a Te ígéreteidben, a Jézus Krisztusban való személyes kapcsolatunkban. Kérünk, segíts,

AZ ÍTÉLETBEN VESZTESÉG, KRISZTUSBAN NYERESÉG

---

hogy valóban ez történhessen, hiszen a zsoltáros is erre emlékeztetett minket, hogy a mi életünk Tebenned van, Te vagy annak forrása, Te vagy a mi hitben megőrzőnk, megtartónk, Üdvözítőnk.

Köszönjük Neked, hogy tegnap emlékezhettünk arra, mint könyörültél pogány őseinken, és hoztál bennünket erre a földre, és küldtél olyan embereket, akik Rólad beszéltek, az evangéliumot hirdették. Köszönjük Neked, hogy hálaadással tekinthettünk vissza megőrző kegyelmedre.

És köszönjük, hogy a mai napon is ebben bízunk, hogy a Te országodba hívsz, annak polgáráként vezetsz, utat mutatsz, megőrzöl minket. Szeretnénk kérni, Úr Jézus Krisztus, hogy ma is így segíts jobban meggyökereznünk mindabban, amit az ígében mondasz, elhinnünk akarodat, ígéreteidet, és segíts, hogy aszerint is igyekezzünk élni. Az *„engedelmesség lelkével támogass”* bennünket, hogy ne a saját terveink, akaratunk valósuljon meg, hanem ahogyan kérni is szoktuk: *„legyen meg a Te akaratom”*, elsősorban magunkra nézve is. Így kérünk, tegyed áldássá az igehirdetést és -hallgatást egyaránt, és Lélek által tedd számunkra gyümölcsözővé, neved számára dicsőségessé.

Kegyelmedben, szent Fiadban bízva kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Már szinte meg se lepődünk, hogy egy újabb ítéletről szóló szakaszt olvassunk Ámós próféta könyvében, hiszen szolgálatának nagy része arról szólt, hogy a közelgő pusztulásra figyelmeztette Izráel népét. Azonban, mint ahogyan azt már korábbi alkalmakon is mondtam, minden ítélet tanulságos számunkra, ne rettenjünk meg az ítéletes igeszakaszoktól, mert valamit elárul nekünk az Úr munkájáról, akarataról, gondolkozásáról, a mi életünkről, és arról, hogy milyen is lesz az a végső ítélet, amellyel majd az egész világnak szembe kell néznie akkor, amikor Jézus Krisztus visszajön. Ámós próféta jelenlegi jövendölése bár egy konkrét történelmi eseményre, az asszír invázióra vonatkozik – ami be is következett nem sokkal a próféta szolgálata után –, mégis tartalmaz olyan részeket, amelyek az utolsó ítéletkor is ugyanúgy fognak megtörténni. Ezekre szeretném a mai alkalommal ráirányítani a figyelmünket.

Az egyik triviális, mégis nagyon lényeges dolog, amire felhívja figyelmünket az ige, az, hogy az ítélet napján nagy, hatalmas változás fog végbe menni az emberekben. Megváltozunk. A hívőben végbemenő folyamatokról sokat szoktunk beszélni. Arról, hogy az ítélet vagy a halálunk után hogy változik meg a hívő ember. Olyanokat szoktunk mondani, hogy nem lesz többé bennünk bűn, teljes lesz az örömünk, boldogok leszünk teljes mértékben stb. De arról már kevesebbet szoktunk hallani, hogy a hitetlen emberek milyen változáson fognak keresztül menni, pedig ez is fontos. Mai szakaszunk pont erre hívja fel a figyelmünket. Sokan úgy élik le az életüket, hogy azt gondolják, hogy az emberek nem fognak megváltozni, de az ige szerint igen. Az ítélet napján, amikor az Úrral szembesülnek, még a hitetlen ember természete és szíve is teljesen megváltozik. Ámós azt mondja, hogy minden ember meg fog változni az ítéletkor, ezt te-

kintsük isteni ígéretnek. Nem önként és dalolva fognak a hitetlenek megváltozni, hanem azért, mert az Úr fogja őket megváltoztatni. Meg fog változni az, ahogyan a dolgokat szemlélik, ahogyan azokat értékelik, ahogyan az örömhöz és síráshoz viszonyulnak. Most, a mindennapok során megvan a mai szemléletük, hozzáállásuk, viselkedésük, az a közömbösség, amivel fogadják az Úr dolgait, de mindez meg fog változni. Mindezt a bennük végbemenő nagy változást meg fogja előzni a világ és a környezetük átalakulása.

Előbb erről beszél Ámós a felolvasott igeszakaszban. Miért kell a világnak megváltozni az ítéletkor? Most röviden annyi választ hadd adjak erre a kérdésre a Testvéreknek (mert máskor már foglalkoztunk ezzel), hogy az ítéletkor bekövetkező változás a természetben, a világban, ezen a földön tükrözi annak a bűnnek a súlyosságát, amit mi Isten ellen követünk el. Tehát az, hogy a világ összeomlik, az méltó következménye és büntetése annak, amit az ember tett Istennel szemben. Ezt csak azért fontos hangsúlyozni, mert mi nem gondoljuk ilyen súlyosnak a bűneinket, hogy annak ilyen következménye legyen. Ádám és Éva bűnét is le lehet becsülni. Ó, ugyan már, csak egy gyümölcs! Az ige szerint azonban nem, nem csak az! Súlyos következményei lettek az egész emberiségre és az egész teremtett világra nézve. És az ítéletkor a világ megváltozása ezt fogja hirdetni, hogy a legkisebb bűn is milyen hatalmas gaztett az Úrral szemben, mert a mindenható Istennel szemben követjük el, nem akárkivel szemben.

Ámós próféta ezekről a változásokról kezd el képletesen beszélni, ami a világban lezajlik. Isten azt mondja, hogy Izráel népe a bűn mocsarának mélyére süllyedt, és ennek valódi következményei lesznek. Ámós kérdéseket tesz fel, de igazából ezek arra mutatnak rá, hogy mi minden fog történni az ítéletkor. Azt mondja, hogy ekkora gonoszság láttán meg fog indulni a világ. Különbféle természeti jelenségek és katasztrófák képét hozza elénk: a föld rengését, folyó áradását, árvizét, napfogyatkozását. Mindezekkel azt szemlélteti, hogy a világ a megszokott körforgásából ki fog esni, felborul minden rend, amit mi természeti törvényekként ismerünk. Még a nap is, amire biztos pontként számít az ember, mivel akármi történjék is, mindig felkel, még a felhős, borús napokon is, még ez is délben, amikor a legfényesebbnek kellene lennie, el fog sötétülni. Minden, amit Ámós itt mond, képletes beszéd. A földrengés, áradás, napfogyatkozás és minden. Mert amikor az asszír hadak megérkeztek Izráel területére, nem volt sem napfogyatkozás, sem földrengés, de Ámós sem így értette, hogy ezek a természeti jelenségek kísérnék az asszír seregek bevonulását az országba, de mégis kifejezik mindazt a haragot, mindazt a büntetést, amit Isten Izráel bűnei miatt kiszabott népére. Az utolsó ítéletkor ugyanezeket a jelenségeket sorolja fel az Újszövetség: földrengés, árvíz, napfogyatkozás. Akkor lehet, hogy majd ténylegesen is lesz ilyen. Akkor majd felborul minden, mert tudjuk jól, hogy ez a teremtett világ meg fog szűnni, és lesz majd egy új teremtés. Ámós próféta arra akarja felhívni a figyelmünket mindezekkel, hogy ezek a természeti jelenségek azt fejezik ki, hogy a teremtett világ rendje teljesen felborul az Úr haragjától. Tehát amíg az Úr hosszan, békésen túri a bűnöket, fenntartja a világ rendjét, de az ítéletkor eljön a megszabott idő, hogy ennek a rendnek vé-

ge legyen, mert az Úr maga fogja majd azt megszüntetni. Biztonságosnak, állandónak hitt világunk, környezetünk veszélyessé és halálossá fog válni az emberiség számára.

És mi lesz az emberrel az ítéletkor? Azokkal, akik annyira közömbösen hallgatják az Úr prófétáit, akik rávilágítanak bűneikre, és megtérésre hívják őket. Mi lesz velük? Azokkal, akikről azt hisszük, soha nem fognak megváltozni, mert annyira megmakacsolják magukat bűneikben, hogy még hallani se akarnak tőlünk Jézusról. És akik két kézzel ragaszkodnak földi életmódjukhoz, bálványaikhoz, testi és bűnös vágyaikhoz. Mi lesz velük? Őket meg fogja érinteni az ítélet? Meg fog változni szívükben bármi is? Az ige szerint igen. Ilyenekről beszél a próféta: az ünnepükből bú lesz. El fog tűnni a szívükből az öröm, az ünnepelni akarás, és a helyét a szomorúság veszi át. Ellenkező érzelmek lesznek úrrá rajtuk, mint ahogyan manapság élnek. Míg most vígan énekelnek mulatásaikon – mondja a próféta –, az ítéletkor minden jókedvük el fog szállni, és az Úr víg éneküket szomorú dallá változtatja. Ezt a képet használja a próféta: a víg ének szomorú dallá lesz. Az életöröm, ami jelenleg uralkodik bennük, ami miatt élvezik bűnös vágyaik beteljesülését, eltűnik belőlük, és a veszteség, a gyász fogja betölteni szívüket, a halál miatt fognak szomorkodni, lelki fájdalmat fognak belül érezni. Szép, divatos, drága ruháikat – mondja a próféta – gyászruhára cserélik. Az Úr fogja ezt véghezvinni. A cifrábnál is cifrább frizurák, amelyeknek elkészítésével annyi időt töltöttek, el fognak tűnni a fejükről, mert az Úr azt mondja: meg fogja kopaszítani a fejüket a gyász jeleként. Az ókorban a gyászhoz hozzátartozott, hogy gyakran megborotválták az ember fejét.

Ezek az emberek minden nap azt hitték, hogy mindenük megvan, beteltek földi javakkal, élvezeti cikkekkal. Amit ez az élet tud nyújtani, az nekik megvan. Lakomákon istenítették saját hasukat, a fényűzésben hirdették gazdagságukat, mint akiké ez az egész világ, akik mindennel rendelkeznek. És mivel volt egy szem gyermekük, egy örökösük, azt hitték, hogy nevük fennmarad, emlékeztük tovább fog élni majd a családban. Az ítélet napján azonban – mit mond a próféta? – úgy fognak sírni, mint akik elveszítették egyetlen fiúkat, azaz mindenüket. Mert egy gyermek elvesztése önmagában is nagyon fájdalmas dolog, egyetlen szülőnek sem kellene ezt átélnie, de mennyivel inkább az, ha rajta kívül nincs más gyermek, ha az egyetlenegyét veszíti el valaki. A „mindenem megvan Isten nélkül is” érzést ebben a helyzetben felváltja az, hogy mindent elvesztettem.

Az egész veszteséget pedig ebben a néhány szóban összegzi Ámós a szakasz végén: „*a vége pedig, mint a keserűség napja*”. Azaz az édes életet, amit élveznek és élvezettel élik minden egyes nap, felváltja a keserűség. Ez pedig nem egy tárgyilagos megállapítás, ami nem érinti az embert személyesen, hanem minden hitetlen ember így fog érezni legbelül. Eddig édes volt az élet, most pedig a keserűséget tapasztaljuk csupán. Látjuk, hogyan változik át, formálódik az ellenkezőjére az ember és minden érzése az ítélet napján? Sokan azt hiszik, hogy egész életüket úgy élhetik le, ahogy akarják, és az örökké tart, de ez az ige figyelmeztet, hogy nem. Az Úr ezt nem hagyja.

A hívőkben is végbemegy egyfajta változás, de már ebben az életben elkezdődik, és bár nem teljesen, de bizonyos mértékben végbemegy. Pál apostol a filippibelieknek írt levelében vall erről a következőképpen: *„De amelyek nekem egykor nyereségek voltak, azokat a Krisztusért kárnak ítéltam. Sőt annak felette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt: akiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnek ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem”* (Fil 3,7-8). Csodálatos vallomás, ami arról a változásról beszél, ami Pálban végbement. Mit mond itt ki az apostol? Három fontos dolgot. Az egyik, hogy mérhetetlenül nagy kincset és páratlan gazdagságot kapott Jézus Krisztus személyében. Az, hogy ismerheti Őt személyesen, neki mindennél többet ér, ezért hangsúlyozza, hogy *„mindent kárba veszni hagytam”*. Ez egy nagyon súlyos gondolat, hogyha a mélyére megyünk, hogy *„mindent kárba veszni hagytam”* Krisztusért. Ez Krisztust is felemeli, mert mindennél értékesebbnek mutatja Őt. Ez az első és leglényegesebb dolog, ami megváltozott Pál életében: Krisztust lenézte, üldözte, tévtanítónak tartotta, és utána pedig a nagy változás, hogy mindennél értékesebb és fontosabb lett az Ő személye. Ebből következik a második: Krisztus ismeretének fényében minden átértékelődött az életében. Tehát találkozott Krisztus személyével, és ez elindított egy változást. Mint amikor egy sötét szobában villanyt gyűjtanak. Addig az ember a sötétszürkét is fehérnek, tisztának látja. De amikor villanyt gyűjtanak, belátja, hogy addig a sötétben élve egy kupac szeméthez ragaszkodott, és hogy az a sötétszürke igazából nagyon is sötét a fehérhez és tisztához képest. Tehát Krisztussal kapcsolatba kerülve minden átértékelődik az életben. Ez a második gondolata Pálnak. És a harmadik, ami szintén ebből következik: minden korábbi dolgot, amelyeket nyereségnek, hasznosnak ítélt meg, elveszített, mert a szemetet az ember kidobja, nem? Nem abba fekszik, nem ölelgeti magához, nem azt viseli. A szeméttől szabadulni próbál az ember, és ha én valamit kárnak és szemétnek ítélek az életben, akkor attól szabadulni akarok. És Pál erről beszél, hogy nagy veszteség érte, de ez pozitív számára. Elveszítette régi életcéljait, mindazt, amiben örömet talált, amikért annyit dolgozott. Nagy kár érte, de nem maradt szegény, mert ezek helyett elképzelhetetlen gazdagságot kapott Jézus Krisztus ismeretében. Pál tehát azt mondta, hogy nagy kár, veszteség érte, ő maga is megváltozott, másként tekintett életére, értékeire, mert Krisztust megnyerte.

Az ítélet napján is ugyanez a változás fog bekövetkezni a hitetlen ember életében, kivéve néhány dolgot. Gazdagokéban és szegényekéban, felnőttekéban és gyerekekéban, főnökökéban és beosztottakéban egyaránt ugyanaz a változás végbe fog menni. Két lényeges dolog meg fog történni, ami Pállal is. Egyrészt felnyílik minden ember szeme arra, hogy mindaz, amit addig értéknek tartott, valójában csak kacat és szemét volt. Át fogják értékelni a földi életüket. Az ítélet napján ez az átértékelődés meg fog történni. Belső változáson fognak keresztül menni, ami miatt át fogják értékelni az egész életüket és a saját értékrendjüket is. Másodszor pedig el fognak veszíteni mindent ebben az életben. Az ítélet napján az ember elveszíti földi vagyonát, hírnevét, pozícióját, tudományos vagy szakmai elismertségét, felfedezéseit, társadalmi helyzetét, kapcsola-

AZ ÍTÉLETBEN VESZTESÉG, KRISZTUSBAN NYERESÉG

ti rendszerét. Minden odalesz. Egy valami azonban nem fog bekövetkezni a hitetlenek életében, ami a hívőkében igen: ők nem fognak kapni semmit. Az ítélet napja nem hoz számukra semmilyen pozitív dolgot, csak büntetést.

Miért? Mert nem lesz övék Krisztus! Ebben az életben elutasították Őt, ezért Vele együtt mindent elveszítenek. A hitetlen ember tehát az ítélet napján elveszíti mindenét, amije volt, és nem kap cserébe semmit. A hívő ember már ebben az életben önként lemondhat mindenről (legalábbis Isten erre tanít minket, mert azért ez nem egy egyszerű dolog), és ajándékba kap mindent Krisztussal együtt. Micsoda nagy különbség van a két változás között! Egy kicsit hasonlítsuk össze ezt a kettőt, hogy hogyan történik ez a változás a hívő és a hitetlen életében.

A hívő már ebben a földi életben sok mindenről lemond, sok mindent elveszít, elenged, és erre törekszik. A hitetlen embertől Isten veszi el az ítélet napján (vagy valamit már ebben az életben is). Nincs benne az önkéntesség és a szándék.

A hívő ember már ebben az életben belátja, hogy kár és szemét az, amihez ragaszkodott korábban, Isten nélküli élete során. Azért képes erre a belátásra, mert Isten felnyitja a szemeit, és megláttatja vele a dolgok valódi értékét. A hitetlen ember szeme csak az ítélet napján látja ezt meg, mert addig vak, és ragaszkodik vakságához. Igazából azt hiszi, amit a farizeusok, hogy ő mindent nagyon is jól lát. Ő helyesen ítéli meg mindennek az értékét. Hiába győzködjük, majd az ítélet napján fogják csak ezt belátni.

Továbbá, a hívő ember bánja, hogy ezekhez a dolgokhoz ragaszkodott, szomorkodunk, hogy így éltünk, fáj, ha bűnös szívünk még ma is kötődik valami ilyen múlandó és bűnös dologhoz. A hitetlen ember ezt nem látja be. Az ítélet napján csak a fájdalmai, szenvedései, a büntetése miatt lesz elkeseredett, nem amiatt, hogy megbántotta Istent.

A hívő ember mindent megnyer Krisztusban. Ahogyan az 1Kor 3,22-ben mondja Pál: „*akár világ, akár élet, akár halál, akár jelenvalók, akár következők, minden a tiétek*”. És a legfontosabb, hogy mi magunk Krisztuséi vagyunk. Az Őhöz való tartozás a legnagyobb kincsünk, örömünk és boldogságunk. A hitetlen ember nem ismeri ezt, mivel elutasítja Őt, nem törődik Vele, nem kell neki, ezért nem ismeri az Őhöz való tartozás boldogságát.

Az Istennel való találkozás tehát mindenképpen nagy változást hoz minden ember életében. De a hívőkében mást, mint a hitetlenekében. Az egyik számára a megváltást, üdvösséget jelenti, a másiknak pedig minden elvesztését és a kárhozatot. Ezt nem szabad elhallgatni, és nem szabad titkolni. Becsapjuk és félrevezetjük a világot, és szeretteinket, ismerőseinket, ha erre a nagy veszélyre nem figyelmeztetjük őket.

Így tehát az ítélet napja, hatalmas változást hoz az emberek életében.

Egyrészt meg fog változni minden ember belülről. Gondoljunk a gazdag és Lázár történetére: a gazdag hogyan változott meg, mikor a pokolban ébredt fel. Ott már belátta, hogy hinnie kellett volna, és nem akarta, hogy a testvérei erre a sorsra jussanak. Nem vitázott ott a büntetéssel. Nem panaszkodott, hogy igaz-

ságtalan, ami itt velem történik. Csak enyhülést akart volna, de magát a büntetést nem vonta kétségbe. Azt akarta volna, hogy a testvérei ne jussanak oda, mert az Úr már megváltoztatta őt belül. Ugyanígy az ítéletkor az emberek látni fogják, hogy hallgatniuk kellett volna az Úrra, és szeretniük kellett volna Őt.

Másrészt meg fog minden változni olyan értelemben is, hogy nagy veszteségeket fognak átélni az emberek, mert mindenük odalesz. Ez a jelenlegi világ el fog pusztulni, és akinek a szíve ehhez ragaszkodik, ebben találja meg igazi kincseit, mindent el fog veszíteni.

Még egy nagyon fontos dolgról beszél itt Ámós próféta. Ez pedig az, hogy az ítélet napján Isten áldásainak vége lesz ezen a bűnös világon. Nem fogja többé az Úr minden jóval megáldani az egész világot és minden embert, hanem képletesen szólva el fogja zárni a mennyei csapokat. Ámós ezt mondja ugyanis: *„Megesküdött az Úr a Jákób büszkeségére.”* Az itt szereplő büszkeség szót gyakran félreértjük. Általában negatív módon értelmezzük, mint amikor valaki olyasvalamivel büszkélkedik, amivel nem kellene, tehát dicsekszik, és ez olyan negatív felhangú. De itt nem erről van szó, Ámós nem erre gondolt. Itt pozitív jelentése van a szónak, mert lehet pozitíve dicsekedni az Úrral. Az Úrral lehet dicsekedni. Mit mond itt a próféta? *„Jákób büszkeségére.”* Izráelnek, azaz Jákóbnak mi volt a büszkesége? Mivel dicsekedtek a többi nép előtt? Azzal, hogy ők Isten választott népe, és az Úr áldása van rajtuk. Ez volt az ő büszkeségük és dicsekvésük, hogy Isten folyamatosan megáldja az Ő népét. Áldottnak gondolták magukat. Amikor tehát Ámós Jákób büszkeségéről beszél, akkor mire gondolt? Isten áldásaira. Ugyanezzel a héber szóval találkozunk az Ézs 4,1-ben is, amelyben ezt olvassuk: *„És ama napon az Úrnak csemetéje ékes és dicsőséges lesz, és a földnek gyümölcse nagyságos és díszes Izráel maradéknak”.* Hallhattuk, hogy az ebben a versben szereplő összes szó pozitív. Ékes, dicsőséges, nagyságos, díszes. Minden az áldásra utal. A nagyságossal fordított héber szó az, amit Ámós itt használ, és Károliék büszkeséggel fordítottak. Ézsaiás pozitív értelemben használja a szót a föld gyümölcseire vonatkoztatva, hogy azok nagyok lesznek. Károliék mégsem úgy fordították Ámós szavait, hogy megesküdött az Úr Jákób nagyságára, hanem úgy fordították, hogy büszkeségére. Miért? Mert értelmezték a szó jelentését. Ami Izráelt nagyvá tette, az az Úr áldása volt. Jákób nagysága az Úr áldása volt, ezzel dicsekedtek más népekkel szemben, és erre voltak büszkék, hogy az Úr megáldja őket. Csakhogy nem vetették eszükbe, hogy ez az áldás Isten jóságának volt köszönhető, nem pedig az ő hitüknek és engedelmességüknek. És arra sem gondoltak, hogy ez az áldás hálatlanságukból és engedetlenségükből kifolyólag átokká lesz számukra, mert meg fogja ítélni őket. Mert Izráel népe számára ez az áldás ítéletté lett. Miért? Mert annak ellenére, hogy az Úr megáldotta őket, hiszen Ámós korában is békében és bizonyos jólétben éltek, mégis elhagyták az Urat. Istentelenek és embertelenek voltak Izráel fiai. Ezért Isten úgy döntött, hogy nem tűri tovább bűneiket, és nem felejt el, bocsátja meg azokat többé, hanem ítélettel sújtja népét. Ennek kezdete pedig az lesz, hogy Jákób büszkeségét elveszi az Úr, azaz áldásait megvonja tőle. Isten ugyanis nem köteles a bűneset után megáldani

bennünket. Semmi nem kötelezi Őt erre. Izráel népe pedig magának tulajdonított minden ilyen áldást és jót az életében: gazdagságot, hatalmat, katonai sikereket, virágzó gazdaságot, biztonságot. Azt mondták: mi értük el ezeket, és nem az Úr áldásának tulajdonították. Pedig az Úr meg nem érdemelt ajándékai és áldásai voltak ezek. Pál apostol is erre emlékeztette a pogányokat az ApCsel 14,17-ben. Figyeljük meg, hogy itt Isten jóságáról beszél minden nép felé, amit éreztet minden néppel. És mik a bizonyosságai Isten jóságának? Figyeljük: *„Jóllehet nem hagyta magát tanúbizonyosság nélkül”,* mármint az Úr, *„mert jóltevőnk volt, adván mennyből esőket és termő időket nekünk, és betöltötte eledellel és örömmel a mi szívünket”.* Isten az, aki betölti örömmel az ember szívét. Isten az ítéletkor elzárja ezeket a mennyei csapokat, és megvonja a hitetlenektől ezeket az áldásokat.

Mindaz, amit Ámós mond, vajon nem erről beszél? Arról, hogy Isten megvonja az Ő áldásait népétől, és nem lesz mivel dicsekedjenek? Csak néhány példával hadd szemléltessem, miről beszél Ámós. Először is a földről beszél. Ugye tegnap ünnepeltük az államalapítás ünnepét. Vajon nem hálát adtunk az Úrnak, hogy adta nekünk ezt a földterületet? Nem hálát adtunk, hogy megőrizte népünket, keresztyénné tett sokakat, és az evangéliumot elhozta közénk, adott reformációt, megújulást és ébredéseket oly hosszú időn keresztül? És itt is nem a földről beszél Ámós? Vajon a föld nyugalma, az, hogy nincsenek rajta háborúk, nem sújt földrengés egy területet, hogy az a föld termést hoz, és így táplálja a rajta élőket, nem az Úr áldása? Az új kenyeret köszönték meg tegnap nagyon sokan az Úrnak. Néha elfeledkezünk arról, hogy az új aratás és minden termés az Úr ajándéka. Vajon ez nem Órá mutat? És mi történik, mikor az Úr megvonja ezt az áldást, mi történik a földdel? Ámós azt mondja: megrendül a föld, kizökken a nyugalmi állapotából, abból a békésből, amiben volt az Úr áldásának köszönhetően. Az Úr visszavonja áldását, beleremeg a föld. Vagy egy másik példát hoz Ámós. Egy ország lakosainak általános jóléte, nyugalma, öröme, amiről Pál azt mondta, hogy az Úr betöltötte az embereket eledellel és örömmel a szívüket, kitől van? Nem az Úrtól? Mi történik, ha Isten nem áld meg minket többé így? Az, amiről Ámós beszél: *„És ne búsuljon-e annak minden lakosa?!”* Ha egy ország teljes népessége elkezd búsulni, akkor az azt jelenti, hogy az általános helyzet nagyon-nagyon megromlik. Minek köszönhető ez, ha nem annak, hogy az Úr megvonta az áldást? A folyók, esők, amelyek megöntözik a földet, nem az Úr áldásai-e? De amikor ezek átlépik határaikat, és előntek mindent, amikor árvíz sújt egy vidéket, akkor nem végez nagy pusztítást, és nem vész el minden termés? Erről jövendöl Ámós, hogy az Úr visszavonja az áldást, nem fékezi meg a vizeket. Arról jövendöl, hogy mindent el fognak borítani a vizek, mint Egyiptomban a Nílus szokta, csak ez nem javára lesz a földnek, hanem kárára lesz az embereknek. Vagy a folytatásban szereplő dolgok nem az Úr áldásai-e, amikről beszél? A napfény, az ünnepnapok, a szívből jövő, örömteli énekeink, a gyermekek, az öröm, az édesnek mondott dolgok, nem ajándékok mind az Úrtól? Mi fog történni ezekkel az ítélet napján? Mit mond Ámós? Azt, hogy ezeket nem adja többé az Úr, és helyükbe lépnek a sötétség,

a gyász, a szomorúság, a gyermek elvesztésének fájdalma és a keserűség. Ezekről beszél. Látjuk tehát, hogy jelenlegi életünk minden öröme és áldása az Úrtól jön, és egyedül Tőle függ? Ezért téveszt célt a hitetlen ember, amikor magát az áldást szereti, és nem azt, aki azt adja! Törekszik az öröme – Isten nélkül. Törekszik a nyugalomra – az Úr nélkül. Törekszik az áldásra – és nem érti, hogy ki adja azt. Az ítélet napján ezért fog mindent elveszíteni, mert azt veszíti el véglegesen, aki számára az igazi életet jelenti, Istent magát!

Ámós szavaiból tehát több mindent megtanulhatunk. Egyrészt azt, hogy bár Isten egy ideig hagyja a hitetleneket egyfajta jólétben élni, általános áldásaiban őket is részesíti, de ez nem fog örökké tartani. Az ítéletben ennek vége lesz. Ahogyan Dávid mondja a 37. zsoltár 35-36. verseiben: *„láttam elhatalmasodni a gonoszt, és szétterjeszkedett az, mint egy gazdag lombozatú vadfa; de elmúlt és íme nincsen! kerestem, de nem található”*. Miért? Mert meg van szabva az ideje. Arra emlékeztet minket az Úr, hogy ne csak a mozaik, a jelenre koncentráljunk, hanem életünk és utunk végére is. Mert lehet, hogy úgy tűnik, a hitetlen embernek nagyon jó dolga van ebben az életben, a hívők pedig sokkal nehezebb dolgokon mennek keresztül, mégis életünk vége a lényeg, mert a hitetlen ember elvesz, elveszít mindent, míg Isten gyermekei megnyernek és megkapnak mindent Krisztusban. Erre jó újból és újból emlékeznünk.

Továbbá fontos látnunk, hogy mennyire áldott életet élünk, hogy Isten áldásai körülvesznek bennünket. Hívóként a lelki áldásokra gondolunk sokszor – gondoljunk is, mert azokban is bőven van részünk –, de nem mehetünk el csukott szemmel a mindennapok áldásai mellett sem, amelyekben a hitetlenek is részesülnek, hiszen pont ezekről beszél most itt nekünk az Úr. Isten áldása a béke egy országban, a nyugodt föld, a termőföld, az eső, a gyermek, a család, és minden jó, amit nap mint nap kapunk. Nézzük a nehézség oldaláról, nézzük a problémák felől a dolgokat, de Ámós itt áldásnak nevezi. Még a hitetlen Izráel is büszkélkedett ezekkel a dolgokkal, akkor mi hívóként hogy tekintünk ezekre? Ezek szinte mindig a szemünk előtt vannak, pont ezért nem szabad csukott szemmel néznünk ezekre, hanem látnunk kell, hogy jó értelemben ezek a mi büszkeségeink. Isten áldásai mellett nem mehetünk csak el! Jó lenne így nézni az életet, a mindennapokat, hogy az Úr megáld bennünket.

Még fontosabb azonban a harmadik dolog, hogy Isten áldásaira nem mindennyel, hogyan válaszolunk. Ez az igeszakasz figyelmeztet minket erre. Izráel népe válasza az volt, hogy magának tulajdonított mindent: békességet, jólétet, nagyságot, gazdagságot, és így megfosztotta az Urat a Neki kijáró dicsőségtől, hálaadástól. Nem kell káromolnunk Istent, elég, ha magunknak tulajdonítunk olyat, ami igazából az Ő ajándéka, és ezzel meglopjuk az Ő dicsőségét. Isten gyermekeként a mindennapi kenyeret, vagy bármi gonosztól, kísértéstől való megszabadulást is (mindkettőt kérjük az úri imádságban), bármelyik történik velünk nap mint nap: kenyeret kapunk, és valami rossz nem történik meg, az mennyei Atyánk ajándéka, Neki lehetne és kellene megköszönnünk, Neki hálaadásnak lennünk úgy, hogy az ne csak egy érzés legyen bennünk, hanem az Ő szolgálatára, Neki való engedelmességre ösztönözzön minket.

Végül pedig, de nem utolsó sorban, folyamatosan hálát kellene adnunk azért, hogy nekünk nem kell az Úr ítéletét elszenvednünk, mert azt megtette helyettünk Jézus Krisztus a golgotai kereszten. Őneki köszönhetjük, hogy átértékelődhetnek dolgaink, hogy a szemetet és kárt annak lássuk, amik valójában, és az Ő személyét, ismeretét tartjuk a legnagyobb gazdagságnak ebben az életben. Ez a változás bennünk a Lélek munkája, az Úr ajándéka. Kérünk is kell Őt, hogy láttassa meg magát velünk egyre hatalmasabbnak, imádandónak, kegyelmesnek, annak, aki Ő valójában, és segítsen nekünk elszakadnunk, megtagadnunk régi értékeinket, kincseinket, bálványainkat, hogy csak Őhöz ragaszkodjunk. És ez az igeszakasz nem utolsósorban arra ösztönöz minket, hogy hívjuk az Úrhoz minél hamarább szereteteinket. Az ítélet meg van hirdetve már, nem tudjuk az idejét, de ki van hirdetve. A próféta által figyelmeztet arra a nagy veszélyre és változásra, amely emberek milliárdjait veszélyezteti, és pont ezért nekünk, Isten gyermekeinek ebben kellene még inkább buzgólkodnunk, hogy az emberek elkerüljék ezt az ítéletet, és meglássák azt a páratlan gazdagságot, amit Krisztusban kaphatnak. Isten Szentlelke helyezze ezt a vágyat a szívünkbe, erősítse meg, tegyen minket hálásakká, istendicsóító életet élökké.

Imádkozzunk!

Felséges Urunk, Istenünk, félelmetesek a Te ígéreteid, az ítéleteid, és meg is alázzuk magunkat Előtted, hiszen mi magunk is megérdemelnénk, annyi bűnt követtünk el, és bűnös természetünknel fogva méltón vagyunk a harag fiai. Bocsáss meg, hogy annyi jótétemény ellenére, amellyel nap mint nap körül veszsz bennünket, akár a nyugodtabb élet, akár a mindennapi kenyér, akár bármi más, amit sokszor lebecsülünk, de minden ember részesül belőle, hogy ezeket nem Neked tulajdonítjuk, hanem megszokottnak tekintjük, vagy esetleg saját kezünk munkájának.

Bocsásd meg nekünk, hogy megfosztunk Téged a dicsőségtől, a hálaadástól, amivel tartozunk Neked. És köszönjük Neked, Úr Jézus Krisztus, hogy ott a golgotai kereszten Te magad szenvedted el az ítéletet helyettünk és értünk. Köszönjük, hogy Miattad nem kell rettegnünk ettől a veszteségtől, mert Veled nézhetünk szembe vele hívó életünk során, mert bár most is elveszítünk korábbi életcélokat, olyan dolgokat, amikért rajongtunk, órákat, napokat szenteltünk nekik, és mégis igazából kár és szemét volt az egész, de Veled tehetjük ezt meg, Urunk, és Veled minden más, mert nemcsak veszteségeink vannak, hanem Tebenned mindent megnyerhetünk. Kérünk, ó, Úr Jézus, hogy segíts ilyen gazdagnak, értékesnek látni Téged. Bocsásd meg, hogy személyedet lebecsüljük, nem tartunk annyira értékesnek és fontosnak, mint kellene. Nem biztos, hogy őszintén tudjuk Pállal mondani, hogy mindent kárnak ítélnünk, de Te segíts arra, hogy ez a minden egyre több minden hadd lehessen, és ha kegyelmed úgy akarja, jussunk el oda, mert megígérted, hogy el is vezetsz minket abba az örök életbe, amikor valóban mindent hátra hagyhatunk, és Te lehetsz nekünk minden mindenekben. Kérünk, segíts ebben örülnünk, reménykednünk, ezt várunk. Kérünk, hogy segíts ebben a hitben élni úgy, hogy sze-

retteink is vágyakozzanak Utánad, hogy meglássák, hogy vannak értékesebb dolgok, mint amikért nap mint nap dolgozunk, fáradozunk, pénzt költünk. Segíts, Úr Jézus Krisztus, hogy Te hadd lehessél így életünk célja és értelme. Kérünk szeretteinkért. Te, aki képes vagy új szívet adni, és megváltoztatni, szemeket felnyitni, halló füleket adni, Te könyörülj rajtuk, ahogyan rajtuk is könyörültél.

Könyörgünk magyar népünkért is, hiszen Rád van szüksége Tőled elfordult országunknak. Segíts, hogy a keresztyénség ne egy szlogen és ne valami irányzat legyen. Az élő igét, a Rólad szóló evangéliumot hirdettesd, és Te adj igazi, szívbeli változásokat, ne csak felszíneseket. Könyörgünk, hogy a változást kezd velünk, a mi életünkön. Mi hadd szabjuk egyre inkább életünket a Te akaratodhoz és igédhez. Ebben kérünk, könyörülj rajtuk.

Eléd hozzuk betegeinket, gyászolóinkat. Kérünk, hogy Te legyél az ő erejük, reménységük. Erősítsd meg őket a hitben, a Veled való kapcsolatban, hisz így el tudják mindazt hordozni, amit vállukra helyeztél. Köszönjük, hogy Te könyörülő és szabadító Úr is vagy.

Eléd hozzuk a határon túli és inneni testvéreinket. Te könyörülj a háborús helyzetben élőkön, veszteségeik, nagy életváltozásaik közepette kérjük, add, hogy a szívük is hadd változzon, ne csak a külső dolgok és körülmények. És kérünk, munkáld a békét. Áldd meg az erre tett erőfeszítéseket, vezesd az országok vezetőit, hiszen Lelked képes erre.

Kérünk, hogy egyen-egyenként is támogass bennünket, családi életünkben, gyülekezetben segíts Téged követnünk. Megígérted, hogy a Te juhaid meghallják a Te szavadat, hangodat, és követnek Téged. Ebben formálj minket. Tégy minket engedelmesen Téged követőkké egyre inkább. Így maradj velünk kegyelmeddel, őrizz minket a hitben, és segíts Téged dicsőítő életet élnünk. Köszönjük, hogy Lelked által munkálkods, hogy Krisztusért nekünk adod áldásaidat, hogy velünk egyre nagyobbnak láttatod meg magadat!

Legyen érte áldott a Te háromszor szent neved!

Ámen.

szöveg: Debrecen, 1560 282
dallam: Tinódi Lantos S., 1546 (Imádkozzatok és buzgón kérések)

1. Há - lát a - dunk ne - ked, ö - rök Úr Is - ten,
Ki mennyek-ben vagy ö - rök di - cső - ség - ben,
Meg - é - pí - tesz min - ket te szent i - géd - ben,
Hogy ne es - sünk két - ség - be szük - sé - günk - ben.

2. Kérünk téged minden imádságinkban,
Ne hagyj minket elveszni vakságunkban,
Erősíts meg hitünk igazságában,
Fiadnak, Krisztusnak megvallásában.
3. E világnak ne nézzed nagy vakságát,
Szent igédért való hálátlanságát,
Minden bűnben tőled eltávozását,
Szent nevednek ilyen nagy káromlását.
4. De tekintsd meg Krisztusnak méltóságát,
Szent Fiadnak kínos kereszthalálát,
Az ő drága szent vére kiontását,
Bűnösökért hozott nagy áldozatát.
5. Tartsd meg köztünk meghallott szent igédet,
Állítsd helyre romlott természetünket,
Vigasztalja Szentlelked mi szívünket,
Dicsérhessük örökké felségedet.